دانشکده علوم و چاپخانه دانشگاه - دهه ۴۰

روشنای «فردوسی»

مرور تاریخچه قدیمی‌ترین دانشگاه شهر به مناسبت هفتادمین سالروز تأسیس آن

خلخالی - سعادتمند | دانشگاه فردوسی مشهد که زمینش قدم‌های افراد نامدار بسیاری را در روزگار هفتاد ساله‌اش شمرده و خاطره‌ها از چهره‌های ماندگار شهر در سینه دارد، امروز ورود به هشتمین دهه را کنار استادان دیروز و امروزش جشن می‌گیرد. همین مناسبت سببی شد تا مروری داشته باشیم بر تاریخچه این مکان پر خاطره و پر افتخار.

با خاطرات ۲ دانش آموخته برجسته دانشگاه فردوسی مشهد

استاد شفیعی کدکنی و ماجرای ورودش به دانشکده ادبیات

شاگرد اول بودم

من اصلا به دبستان و دبیرستان نرفتم. آرزو داشتم کیف داشتم و مثل همه به مدرسه بروم اما مقدمات را در منزل خواندم و بعد در کلاس های طلبگی حاضر شدم و بسیار جدی هم خواندم. بنابراین خیلی دیر به فکر دانشگاه رفتن افتادم اما دروس طلبگی را پیش مطالعه می کردم و مثلا وقتی در محضر درس آیت‌ا... میلانی ظاهر شدم می‌دانستم چه می گوید. فکر مدرک گرفتن نبودم. وقتی در کنکور شرکت کردم بیست و سه سالم بود. روز اول که رفتم دانشگاه دیدم شاگرد اولم. برای من این مسئله طبیعی بود؛ چون مقالاتی که من طلبه بودم در روزنامه خراسان آن ها را به دانشجویان دانشکده ادبیات رفرنس می‌دادند. بنابراین برای من طبیعی بود اما مردی عظیم‌الشأن در فرهنگ ملی و خراسان و دانشگاه یعنی مرحوم استاد دکتر علی‌اکبر فیاض، وقتی که اعلام شد من شاگرد اول شدم، حکم کارمندی حقوق‌بگیر ماهانه برای من گرفت که کتاب های عربی دانشکده عربی دانشکده ادبیات را کاتالوگ کنم که این مسئله برای من خیلی ارزشمند بود. دکتر فیاض با این کارش حق بزرگی بر گردن من دارد و لطف بزرگی به من کرد و مرا در جهتی که داشتم، تقویت کرد چون بودن من در کتابخانه باعث شد مطالعات من وسیع تر شود و این برای من خاطره‌ای عزیز و سازنده است. من هیچ‌وقت لطف شادروان دکتر علی‌اکبر فیاض را فراموش نمی کنم و کاش دانشکده ادبیات تندیسی از ایشان بسازد و آن را در ورودی دانشکده نصب کند تا دانشجویان ایشان را بشناسند و قدر زحماتش را بدانند.

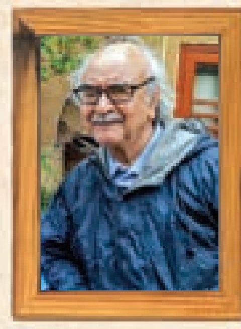

فردوسی برایم تکرار ناپذیر بود

داریوش ارجمند از روزگار دانشجویی اش می گوید

دانشگاه فردوسی به‌سبب قرابت با حرم امام‌رضا(ع) دانشگاهی تکرارناپذیر است. استادانی نظیر شریعتی، یوسفی، بخارایی و غیره نیز انسان هایی تکرارنشدنی هستند؛ زیرا تنها اهل علم و آموزش نبودند و با روح ما سروکار داشتند. در دانشگاه فردوسی مشهد دانش آموختم و شاگرد بسیاری از اساتید ازجمله دکتر علی شریعتی بودم و درحقیقت هرچه آموختم از او آموختم.

سال ۴۹ در اولین جشنواره هنری دانشجویان کشور در شیراز تیم هنری ما در تئاتر جایزه اول را گرفت و قبل از انقلاب در رامسر مدال بازیگری گرفتم؛ تمام این موفقیت‌ها برای این پیش آمد که بنیان ما در این دانشگاه بسیار مستحکم بود. درواقع تئاتر دانشگاهی را از این دانشگاه به‌سوی تمام دانشگاه های ایران پرتاب کردیم ؛ اولین نمایش مذهبی را با عنوان «یک بار دیگر ابوذر» با مرحوم رضا دانشور به برکت حضور دکتر علی شریعتی در این دانشگاه به روی صحنه بردم. در آن زمان، دانشگاهیان دچار عادت و زمان‌زدگی نبودند و از زمان خود جلوتر بودند؛ درواقع آنچه درزمینه هنر بعد از دانشگاه مشهد شناختم و دریافتم به لطف آن سعه صدری بود که در استادانم در این دانشگاه وجود داشت .دانشگاه فردوسی سنگ‌بنای زندگی مشترک من نیز شد و همسرم خانم یغمایی هم کلاس من بودند و رقیب درسی بودیم؛ البته این رقابت عجیب‌وغریب با ازدواج تعطیل شد. افتخار می کنم من و همسرم دانش‌آموخته دانشگاه فردوسی مشهد هستیم و آرزو دارم درکنار کارهای علمی، برنامه‌های فوق‌برنامه هنری در دانشگاه مشهد احیا شود و دانشجویان فردوسی به یاد بیاورند سوابق هنری این دانشگاه چه بوده است.

منبع: تسنیم

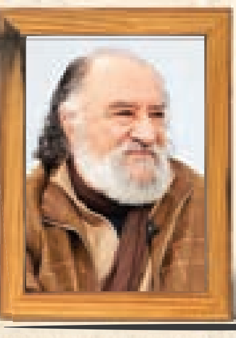

۱۳۱۳ ه ش
انگیزه ایجاد دانشکده پزشکی بلافاصله پس از تشکیل بیمارستان امام‌رضا(ع) به وجود آمد؛ ولی به علت کمبود استاد و نبود افراد دیپلمه که بتوانند به تحصیلات دانشگاهی بپردازند، عملا تأسیس دانشکده یادشده به تعویق افتاد.

۱۳۱۹ ه ش
با افتتاح آموزشگاه عالی بهداری، خشت بنای دانشگاه مشهد نهاده شد و با تکمیل تدریجی کادر آموزشی و تهیه وسایل آموزشگاهی و تأسیس محل، زمینه مساعد برای تأسیس دانشکده پزشکی آماده‌شد.

۱۳۲۸ ه ش
با تبدیل آموزشگاه عالی بهداری به دانشکده پزشکی، سومین دانشگاه ایران پس از تهران و تبریز ساخته شد.

۱۳۳۴ ه ش
دانشگاه مشهد با صدور مجوز ایجاد دانشکده ادبیات و علوم انسانی به‌طور رسمی فعالیت خود را آغاز کرد.

۱۳۳۵ ه ش
در این سال رشته‌های ادبیات انگلیسی و ادبیات فرانسه ایجاد شد

۱۳۳۷ ه ش
افتتاح دانشکده معقول و منقول (الهیات)

۱۳۳۸ ه ش
دکتر سامی‌راد در این سال با بودجه کمی که در اختیار داشت، ساختمانی در حاشیه فلکه سعدی که دارای ۲۱ اتاق بود را به مبلغ ۲۰هزار ریال اجاره کرد و به عنوان خوابگاه در اختیار دانشجویان قرار داد.

۱۳۴۰ ه ش
دانشکده علوم تأسیس و پذیرش دانشجو در رشته ریاضی - فیزیک از سال ۱۳۴۱ آغاز شد.

۱۳۴۱ تا ۱۳۵۰ ه ش
دانشکده‌های دندان پزشکی و داروسازی از جمله دانشکده‌هایی بودند که با امکانات محدود به ترتیب در فاصله این سال ها فعالیت خود را آغاز کردند.

۱۳۵۰ ه ش
مرکز اطلاع‌رسانی و کتابخانه مرکزی دانشگاه فردوسی مشهد در این سال تأسیس شد و هم‌اکنون بیش از ۲۴۵هزار عنوان کتاب دارد.

۱۳۵۲ ه ش
افتتاح دانشکده کشاورزی و علوم تربیتی و روان‌شناسی

۱۳۵۳ ه ش
دانشگاه مشهد به «دانشگاه فردوسی» تغییر نام داد.

۱۳۵۳ ه ش
افتتاح دانشکده مهندسی

۱۳۵۴ ه ش
دانشکده مهندسی در این سال با پذیرش ۳۰دانشجو در رشته برق و ۳۰دانشجو در رشته مکانیک فعالیت خود را آغاز کرد.

۱۳۶۵ ه ش
در پی تصمیم هیئت دولت مبنی بر تفکیک وزارت فرهنگ و آموزش‌عالی از وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی، دانشگاه مشهد نیز به دو دانشگاه علوم‌پزشکی و فردوسی مشهد تقسیم شد.

۱۳۶۶ ه ش
دانشکده علوم اداری و اقتصادی دانشگاه فردوسی مشهد با هدف تأمین و تربیت نیروی انسانی متخصص کشور در زمینه‌های اقتصاد، مدیریت، حسابداری، حقوق و علوم‌سیاسی تأسیس شد.

۱۳۶۹ ه ش
دوره شبانه دانشگاه با پذیرش دانشجو در رشته‌های زبان و ادبیات فارسی، زبان و ادبیات عرب، زبان و ادبیات فرانسه، جغرافیا، علوم اجتماعی، فقه و مبانی حقوق اسلامی و علوم قرآنی و حدیث، آغاز به کار کرد.

۱۳۷۰ ه ش
افتتاح دانشکده دام‌پزشکی

۱۳۷۲ ه ش
افتتاح دانشکده علوم ورزشی

۱۳۷۵ ه ش
افتتاح دانشکده علوم ریاضی

۱۳۸۴ ه ش
افتتاح دانشکده معماری شهرسازی و هنر اسلامی و دانشکده منابع طبیعی و محیط زیست

۱۳۹۵ ه ش
افتتاح دانشکده حقوق و علوم سیاسی

۱۴۳
تعداد شهدای دانشگاه فردوسی مشهد

نامشخص
تعداد دانشجویان دانشگاه فردوسی در نخستین سال تأسیس

۱۳۵۳ ه ش
افتتاح دانشکده مهندسی

۸۱۰
تعداد اعضای هیئت علمی

۱۷۰۰
تعداد دانشجویان خارجی

۳۰۰۰۰
تعداد دانشجویان فعلی

۱۸۰
تعداد رشته‌های تحصیلی

۳۰۰هکتار
وسعت دانشگاه

لوگوهای دانشگاه فردوسی

از آغاز تا سال ۵۲

از ۵۳ تا ۵۸

از ۶۰ تا ۶۵

از سال ۶۵ تاکنون

بخش سفارشات کتابخانه مرکزی
۱۳۵۵

جمعی از فارغ التحصیلان دانشگاه فردوسی
۱۳۴۵

جلسه عمومی کنگره هزاره شیخ طوسی با حضور چهره‌های برجسته دانشگاه فردوسی

تعدادی از دانشجویان دانشکده علوم سابق
۱۳۴۶

دکتر فیاض و دیگر اساتید در روز افتتاح دانشکده ادبیات مشهد
۱۳۳۴

چهره‌های ماندگار دانشگاه فردوسی

سید جلال‌الدین آشتیانی(۱۳۸۴-۱۳۰۴)

استاد دانشکده علوم معقول و منقول(الهیات) یکی از ۸چهره ماندگار دانشگاه فردوسی مشهد است. او در سال ۱۳۵۵ جایزه بنیاد فرهنگی البرز را برای آثار علمی و پژوهشی بسیارش دریافت کرد و در اسفندماه ۱۳۷۶ به‌عنوان «دانشمند برجسته» در فرهنگستان علوم جمهوری اسلامی ایران انتخاب شد. این استاد عرفان و فلسفه بیش‌از ۱۰۰کتاب تألیفی و مقاله در کارنامه کاری خود دارد.

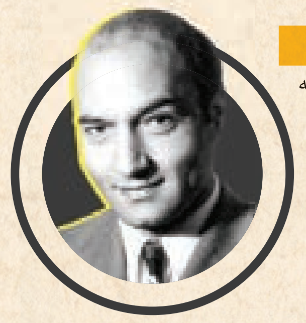

علی شریعتی(۱۳۵۶-۱۳۱۲)

استاد جامعه‌شناسی و فارغ‌التحصیل دانشگاه سوربن بود که بعدها به ایران آمد و توانست خودش را در قامت یک پژوهشگر دینی، مبارز، فعال مذهبی‌سیاسی و از نظریه‌پردازان انقلاب اسلامی در دوره پهلوی معرفی کند. او در سال ۱۳۴۵ و با درجه استادیاری رشته تاریخ در دانشگاه مشهد استخدام شد. شریعتی در دوران تدریسش، نگرشی نوین به تاریخ و جامعه‌شناسی اسلام عرضه کرد.

حسین سامی‌راد(۱۳۶۵-۱۲۸۴)

متخصص بیماری‌های کودکان، مؤسس درمانگاه رازی و انجمن تعاون بهداشتی برای مبارزه با بیماری سیفلیس، رئیس هلال احمر مشهد و رئیس انجمن حمایت از جذامیان مشهد بود. او را پایه‌گذار دانشگاه فردوسی مشهد می‌شناسند. درواقع دکتر سامی‌راد با همکاری عده‌ای از استادان مشهد و همکاری دانشگاه تهران توانست در سال ۱۳۱۹ آموزشگاه عالی بهداری را پایه‌گذاری کند. با تأسیس این آموزشگاه، پایه دانشکده پزشکی مشهد گذاشته شد و درنهایت هم در زمان ریاست او با ایجاد دانشکده‌های ادبیات، الهیات و کشاورزی، دانشگاه فردوسی مجوز رسمی دریافت کرد.

غلامحسین یوسفی(۱۳۶۹-۱۳۰۶)

دکتر یوسفی علاوه‌بر تدریس در دبیرستان‌ها و نیز دانشگاه فردوسی مشهد، به ارائه مشاوره به معلمان ادبیات فارسی در آموزشگاه‌های مشهد هم می‌پرداخت. این چهره ادبی در سال ۱۳۳۸ اداره انتشارات و روابط دانشگاهی را تأسیس کرد، نشر کتاب‌های دانشگاهی را بنیان نهاد و در ایجاد چاپخانه دانشگاه بسیار کوشید. تأسیس دوره‌های فوق‌لیسانس و دکتری در دانشگاه فردوسی مشهد در سال ۱۳۵۶ با تلاش و همت او صورت گرفت.

سید محمد تقی فاطمی(۱۳۷۴-۱۲۸۳)

استاد تمام ریاضی، نخستین و تنها دارنده رسمی عنوان پروفسوری در دانشگاه فردوسی مشهد است. این چهره ماندگار همچنین نخستین کتاب‌های درس ریاضی برای دانش‌آموزان را تألیف و تدوین کرده است. استاد فاطمی در ادامه با همکاری دوستانش ۲۶جلد کتاب ریاضی در موضوعات جبر، هندسه، مثلثات و مکانیک استدلالی برای دانشگاه‌ها و دبیرستان‌ها نوشت. او همچنین در تأسیس دانشکده فنی دانشگاه تهران و دانشکده علوم نقش بسزایی داشت.

کاظم مدیرشانه‌چی(۱۳۸۱-۱۳۰۶)

در سال ۱۳۷۷ که دانشکده الهیات دانشگاه فردوسی مشهد افتتاح شد، برای تدریس به این دانشگاه آمد و برای نخستین‌بار، تدریس رسائل و مکاسب و کفایه را در مشهد آغاز کرد.

استاد مدیرشانه‌چی اردیبهشت ۱۳۷۲ به‌عنوان استاد نمونه آموزش عالی کشور انتخاب و در سال ۱۳۸۱ به‌عنوان چهره ماندگار معرفی شد.

علی‌اکبر مجیدی فیاض(۱۳۵۰-۱۲۷۷)

مصحح و استاد ادبیات فارسی بود و در سال ۱۳۱۴ خورشیدی به‌سمت نخستین رئیس مؤسسه دانشسرای عالی منصوب شد. او همچنین توانست در سال ۱۳۳۳ دانشکده ادبیات مشهد را به دستور وزارت فرهنگ بنیان نهد. فیاض در دوره دانشجویی خود، از برجسته‌ترین دانشجویان و دانش‌آموختگان دانشگاه تهران بود تا آنجاکه در دوره بیماری استاد ملک‌الشعرای بهار، ازسوی او و به‌جای وی به تدریس پرداخت. چشمگیرترین کار او «تصحیح تاریخ بیهقی» بوده است.

محمد واعظ‌زاده(۱۳۹۵-۱۳۰۴)

مؤسس دانشگاه مذاهب اسلامی و نخستین دبیرکل مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی بود. فعالیتش را سال ۱۳۴۲ با سمت معلم پیمانی در دانشکده معقول و منقول در دانشگاه فردوسی آغاز کرد و در همان سال به مرتبه دانشیاری رسید. این چهره ماندگار در سال ۱۳۴۷ به مقام استادی رشته علوم قرآنی و حدیث، ارتقای رتبه یافت و تا رتبه ۲۱ استادی را نیز طی کرد. واعظ‌زاده در سال ۱۳۸۱ به‌عنوان استاد نمونه کشوری و در سال ۱۳۸۲ به‌عنوان چهره ماندگار کشور انتخاب شد.

نخستین استاد افتخاری دانشگاه فردوسی

سید محمود فرخ خراسانی، شاعر و ادیب سرشناس مشهدی با اینکه در دانشگاه فردوسی تحصیل نکرده بود و جزو جامعه علمی این آموزشگاه نبود، تأثیرات عمیقی بر دانشکده ادبیات گذاشت؛ به‌طوری که نام او در تاریخچه دانشکده ثبت شده است.

ارتباطات اولیه محمود فرخ با دانشگاه فردوسی، از دل انجمن ادبی او برخاست. انجمنی که دکتر «علی‌اکبر فیاض» و «دکتر غلامحسین یوسفی» از استادان برجسته دانشگاه فردوسی و «محمدرضا شفیعی کدکنی»، دانشجویِ وقت دانشگاه، به آن رفت‌وآمد داشتند. فرخ به دلیل نقش ارزنده‌اش در حوزه ادبیات، در سال ۱۳۵۳ از سوی دانشگاه فردوسی درجه دکترای افتخاری گرفت و بنا به قولی، اعطای دکترای افتخاری به استاد فرخ اعتباری بود که او به آن لباس بخشید. به گفته سلمان ساکت، دانشکده ادبیات مشهد با یاری و همکاری محمود فرخ و موید ثابتی مجوز تأسیس گرفت، بنابراین استاد فرخ و موید ثابتی را باید در کنار دکتر علی‌اکبر فیاض از بنیان گذاران دانشکده ادبیات به شمار آورد. نقش محمود فرخ در دانشگاه فردوسی تنها به اینجا ختم نمی‌شود. او کتابخانه کم‌نظیری داشت که همچون دریایی شگفت و شگرف، از جرعه جرعه کتاب ها حاصل آمده بود. فرخ در اواخر حیاتش، قصد کرد تا این گنجینه را بفروشد که دکتر «جلال متینی»، رئیس وقت دانشکده ادبیات ۱۷۸ جلد کتاب و ۱۸ نسخه خطی را در سال ۱۳۴۹ از محمود فرخ برای کتابخانه دانشکده خریداری کرد.

بخش های دیگر کتابخانه یک‌بار در سال ۶۰ و مرتبه دوم در سال ۸۱ از سوی خانواده‌اش به همین کتابخانه اهدا شد. در میان نسخه های خطی کتابخانه او، نسخه‌ای نفیس از دیوان حافظ به خط وصالی شیرازی و نسخه دیگری از تاریخ بیهقی به تصحیح و حواشی ادیب پیشاوری موجود است. افزون‌براین در سال ۱۳۹۴ به صورت اتفاقی از بین کتاب های محمود فرخ که در داخل کارتنی در کتابخانه دانشگاه محبوس بود، دیوان نویافته نفیسی از ملک‌الشعرای بهار کشف شد که خود فرخ آن را کتابت و صحافی کرده بود و تاریخ شروع نگارشش به سال ۱۳۳۵ برمی گشت. این دیوان سال ۱۳۹۷ از سوی نشر هرمس منتشرشد.

نخستین نشریات دانشگاه فردوسی

نشریه «مجله دانشکده ادبیات مشهد» نخستین نشریه دانشگاه فردوسی است شماره اول این نشریه در بهار سال ۴۴ به چاپ رسید. نکته جالب در روند انتشار این نشریه، تغییر نام آن در گذر زمان است که بیشترین علتش، تغییر نام خود دانشگاه بوده است.

سال ۱۳۴۸ هم‌زمان با انتشار هفدهمین شماره، نام نشریه به «مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی مشهد» تغییر کرد. دومین تغییر نام در سال ۱۳۵۳ اتفاق افتاد که عنوان «دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه فردوسی مشهد» برایش اختیار شده بود.

این نشریه از شماره ۵۷ تا ۶۴ با عنوان «مجلهٔ دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه مشهد » و از شماره ۶۵، در بهار ۱۳۶۳ با نام «مجلّه دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه فردوسی مشهد» به چاپ رسید .از بهار ۱۳۸۲ با توجه به تخصصی شدن مجلات با عنوان «مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی، تخصصی زبان و ادبیات» انتشار یافت. از سال ۱۳۸۸ (شماره ۱۶۴) نیز بنا به دستور وزارت علوم تحقیقات و فناوری مبنی بر تخصصی شدن مجلات براساس رشته های دانشگاهی، این مجله با نام «جستارهای ادبی (ادبیات و علوم انسانی سابق)» در حوزه زبان و ادبیات فارسی منتشر می شود.نشریه دانشکده علوم معقول و منقول مشهد: نخستین شماره این مجله در زمستان ۱۳۴۷ با عنوان «نشریه دانشکده علوم معقول و منقول مشهد» منتشر شد. بعد از آن، در چاپ نشریه، وقفه‌ای سه‌ساله افتاد تااینکه در بهار ۱۳۵۱ دومین شماره آن با نام «نشریه دانشکده الهیات و معارف اسلامی» منتشر شد و چاپ منظم آن به صورت فصلنامه ادامه یافت. در سال ۱۳۵۸ پس از پیروزی انقلاب اسلامی، مجله برای ۱۵سال تعطیل شد تا اینکه در سال ۱۳۷۳ باتلاش دکتر سیدمهدی صانعی، رئیس وقت دانشکده، انتشار دوباره آن از سر گرفته شد.

در سال ۱۳۸۰ اداره کل مطبوعات داخلی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی اعلام کرد که مجله یادشده، در این وزارت، پرونده ندارد. حتی «نشریه دانشکده الهیات» را نام تلقی نکرد و از دانشکده خواست چنداسم پیشنهاد دهد. درنهایت مجله دانشکده الهیات مشهد با نام «مطالعات اسلامی» مجوز انتشار گرفت که تا به امروز به حیات خود ادامه داده است.

نخستین خیران دانشگاه فردوسی

پایه ورود خیران بازاری به دانشگاه فردوسی در زمان ریاست دکتر «عبدالرضا باقری» شکل گرفته است. او از افراد خیراندیش دعوت می کند تا در هیئت‌امنای دانشگاه‌های منطقه شمال شرق کشور عضو شوند.

«علی باقرزاده(بقا)» نخستین خیری بود که سال ۱۳۷۷ برای عضویت در این هیئت دعوت شد. او با استقبال این دعوت را پذیرفت. ازاین رو مکان مناسبی برای حضورش در دانشگاه فراهم آمد تا هفته‌ای یکبار به دانشگاه بیاید. حاصل این رفت‌وآمد، دیدار او با دانشجویان و اعضای هیئت علمی و نیز آشنایی هرچه بیشتر با فضاهای دانشگاه و اطلاع از مشکلات دانشجویان بود. حضور مؤثر باقرزاده منجر به تشکیل ستاد «همیاران عمران دانشگاه» در سال ۱۳۸۰ شد که گروهی از خیران در آن عضویت داشتند. «علی باقرزاده»، «سیدجواد شهرستانی»، «علی امیری پور»، «حمید مستشاری»، «محمد هادیزاده»، «محمود معاون»، «جواد رحیمیان»، «محمد گرجستانی»، «اکبر باقرزاده»، «حسن اسماعیل زاده»، «فرامرز یغمایی»، «حسن فقیه‌سبزواری» و بعضی از مدیران وقت دانشگاه اعضای نخستین این ستاد را تشکیل می‌دادند.

تأمین مسکن برای دانشجویان دختر، حرکتی بود که هیئت‌امنای همیاران در شروع کار خود به آن همت گمارد و توانست خوابگاهی با زیربنای حدود ۷۰۰۰مترمربع در محوطه پردیس بنا کند. حرکت بعدی ساخت خوابگاه برای متأهلان در بولوار هاشمیه بود. در ادامه این اقدامات بود که «بنیاد دانشگاهی فردوسی»، باهدف استمرار این حرکت های انسان دوستانه پایه‌ریزی شد.

این بنیاد که در سال ۱۳۸۳ تشکیل شد، درحقیقت مؤسسه‌ای علمی، فرهنگی، غیرسیاسی و غیرانتفاعی است که از نظر تشکیلاتی مستقل از دانشگاه فردوسی مشهد است و هیئت‌امنای آن متشکل از بازاریان و تجار و اعضای دانشگاهی است.

کمک‌های مالی و درمانی به دانشجویان نیازمند، اهدای جایزه به دانشجویان برتر، تأمین خوابگاه برای دانشجویان در نقاط مختلف شهر از جمله خیابان فلسطین، ابوطالب، بولوار اندیشه بخشی از اقدامات انجام گرفته این بنیاد است. در موزه دانشگاه فردوسی، زیر عنوان اعضای ماندگار بنیاد دانشگاهی، نام استاد علی باقرزاده، استاد عباس حکیمیان و مهندس سیدجواد شهرستانی ثبت شده است.